

МАЛЯТКО 12

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ГРУДЕНЬ 1973

ЗВІДКИ ПРИХОДЯТЬ ДІДИ МОРОЗИ

Казка Спиридона ВАНГЕЛІ
Малюнки Амброза ЖУКОВСЬКОГО

Ти знаєш, звідки приходять Діди Морози?

У них — своя країна. Там хмари тремтять від холоду, а сонце не світить, щоб який-небудь Дід Мороз, бува, не разтанув. І блимає над ними тільки окрайчик місяця та кілька зірок.

Різні-різні Діди Морози живуть у цій незвичайній країні: і великі, й малі, і зовсім манюні.

Бабуся Зима викохує їх так: сипне крижинок на сніг і кожну накриє шапкою. Дивись — а замість крижинки вже стоїть у великій шапці крихітний Дід Мороз.

Три дні бабуся Зима не випускає їх із хати й годує тільки морозивом, чекає, поки в них виростуть білі вуса й бороди. А потім випускає надвір: самі, мовляв, ростіть. І береться виводити нових.

Маленькі Діди Морози ганяють один за одним по снігу, спускаються з гір на санчатах і шпурляють шапками в білих ведмедів.

А той, хто лишається вдома, ліпить із снігу ляльок. До школи Діди Морози їздять на оленях. Там навчають тільки іноземних мов та географії, щоб Діди Морози знали всі на світі мови і всі на світі дороги. Замість чорної дошки вони пишуть на білому снігу.

Літні Діди Морози працюють на фабриці ялинкових іграшок. Даху над фабрикою немає, всередині завжди холодно, і тому там ще ніхто не розтанув.

Перед Новим роком, коли сніг засипає їхні будинки, Діди Морози складають іграшки в мішок і сідають на оленів. Вони нікого не бояться, бо їм замість собак служать вовки.

Їдуть Діди Морози, їдуть і дістаються до білої стайні. Там на них чекають білі коні з великими-великими очима, щоб і вночі бачити дорогу. Олені верта-

ють назад, на північ, у царство зими, а білі коні везуть Дідів Морозів далі. Того — на схід, того — на захід, того — на південь. Тільки сніг рипить під полозками саней та завірюха розтріпує білі бороди, що ними Діди Морози поганяють коней.

У всі села й міста везуть вони подарунки дітям.

Випорожнять Діди Морози свої мішки з подарунками, вивчать напам'ять усі віршики, що їх діти розповідають біля ялинок, усі пісеньки на всіх мовах і повертаються додому. Там вони співають один одному дитячих пісеньок, декламують вірші й чекають не дочекаються, коли знову настане Новий рік. І весь час хмари у їхній країні тремтять від холоду, а в небі блимає окрайчик місяця та кілька зірок.

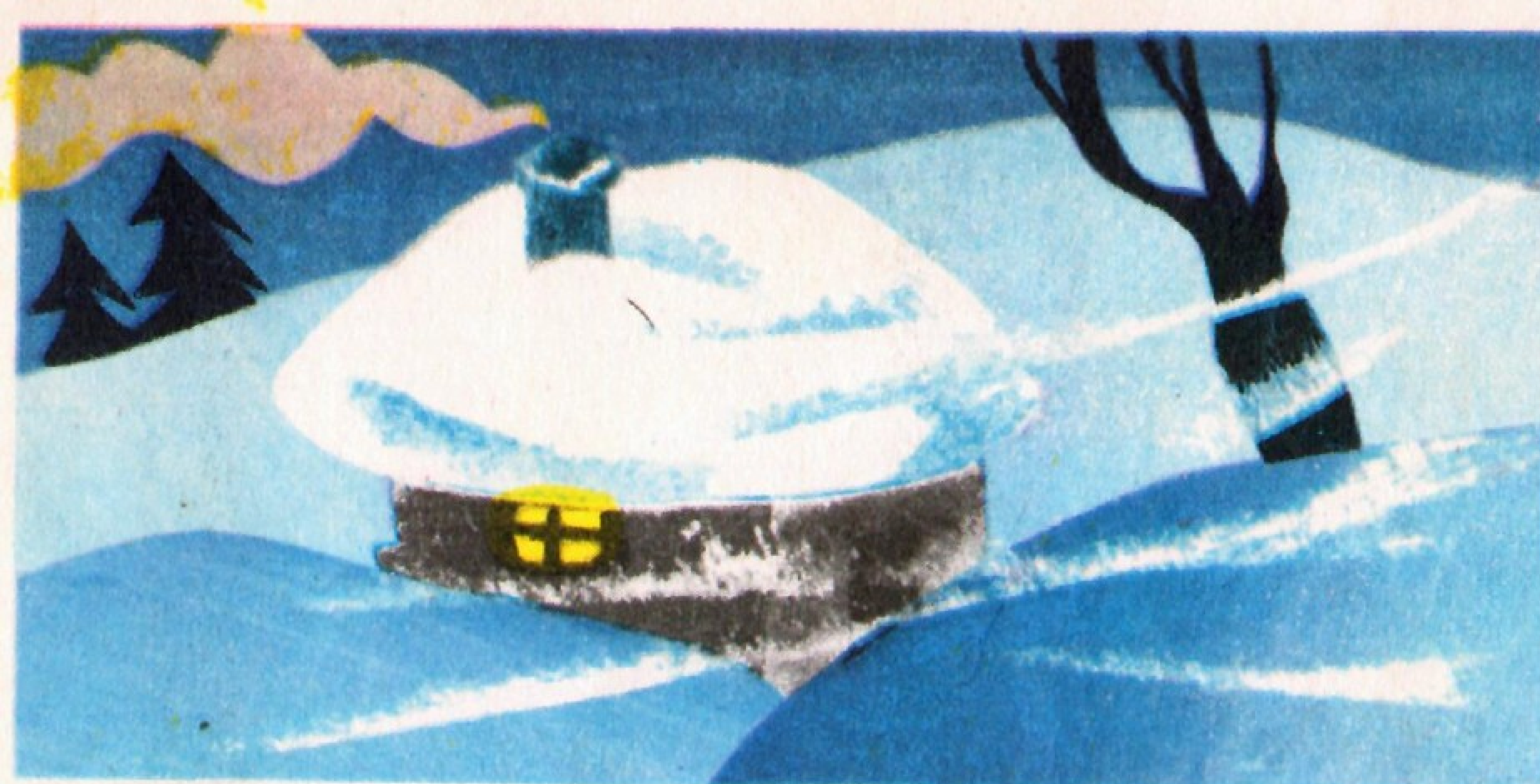
З молдавської.
Переклала Ольга ЛЄНІК

Я СИДІТИМУ НА ГОРІ

Вірш
Миколи
ВІНГРАНОВСЬКОГО
Малюнок
Миколи КОМПАНЦЯ

— Куди тобі,
сонечко?
— До зими...
Через біле полечко
Підвези.
— Де ж ті везли-
везлики,
Як нема?
Везлики-
замерзлики
Край вікна.
— Що ж мені
робитоньки?
Я пішло.
На затоки й витоки,
Де було.
Там я і сидітиму
На горі,
На морозі грітиму
Снігурів.

ЗАВІЄНЬКА

Написав Михайло ЛУТЧИН

А вітронько шумить,
шумить,
А сніженько летить,
летить —
Завієнька мете, мете,
Що й стежечки ніде, ніде...

ПУМА Й ЛАМА

Вірш Анатолія КАМІНЧУКА

— Нумо, Пумо, — каже
Лама, —
Потанцюй-но разом
з нами.
І сказала Пума Ламі:
— Я спитаюся у мами.

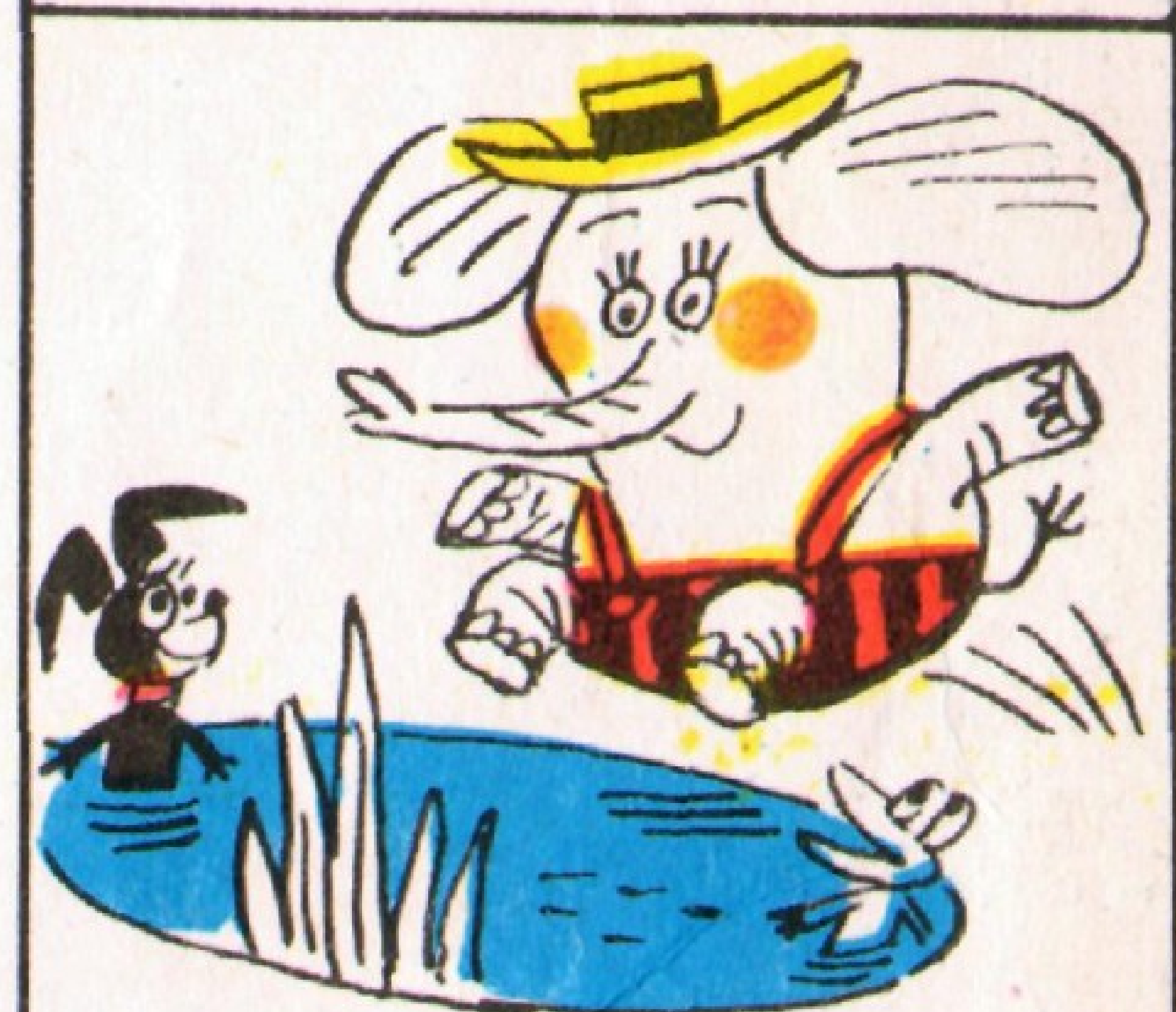

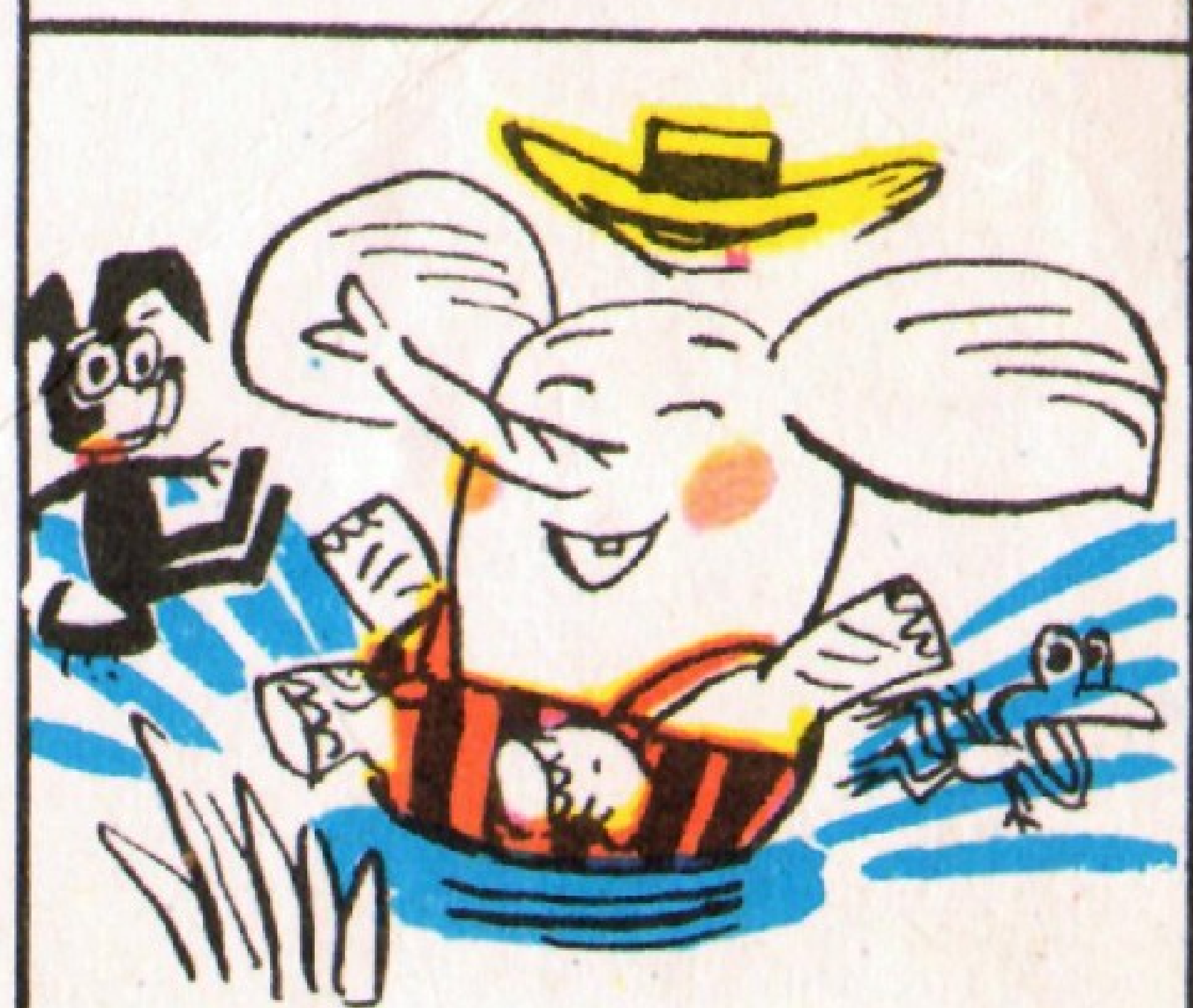
Малюнки Горислава БЕЗФІЛАТКИ

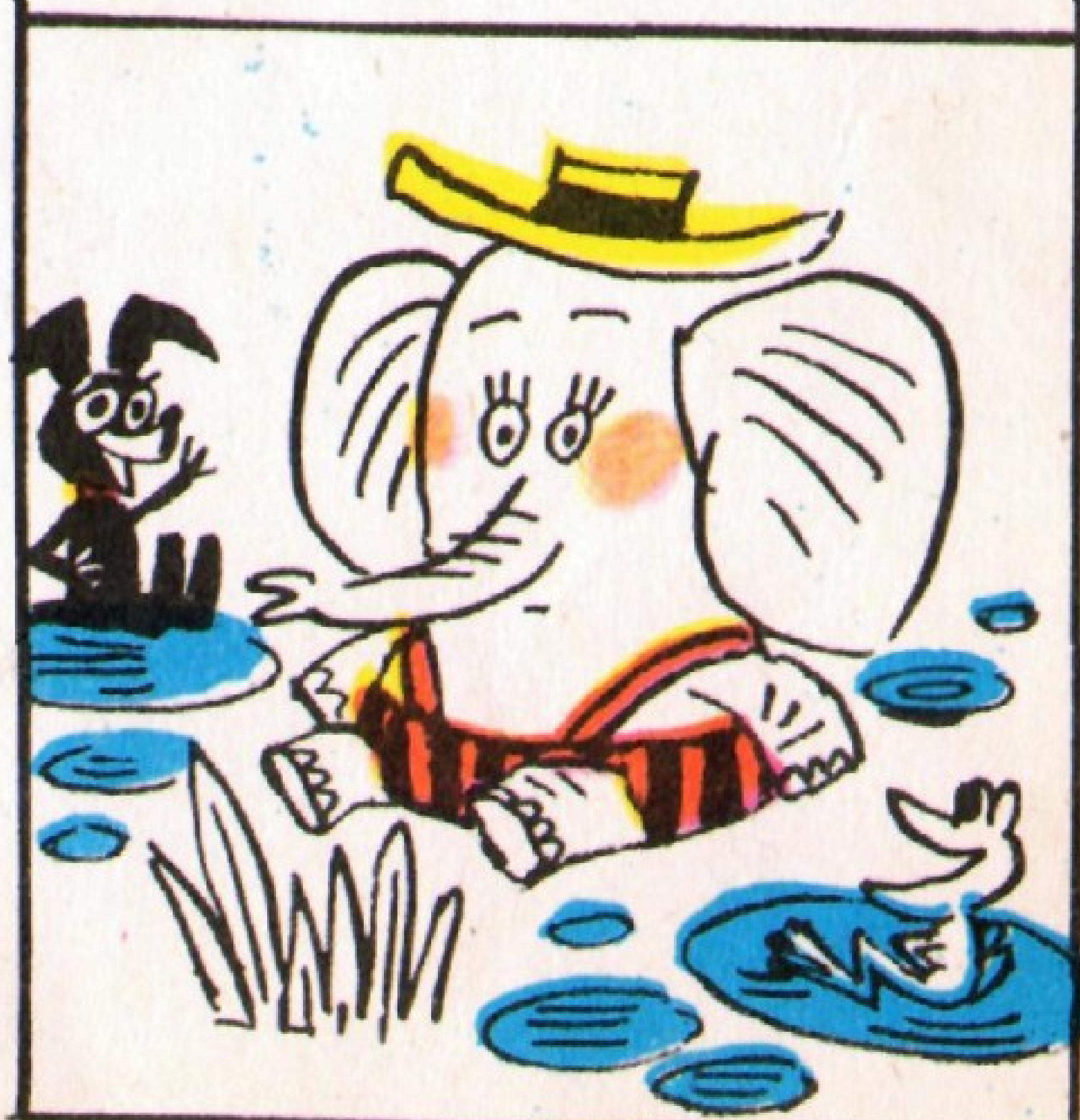
ОЦЕ ТАК СКУПАВСЯ!

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

ПІД ВІКНОМ КОЛИСКА

Вірш Майї БІЛАН Малюнок ГОВА

Живе в хатці лиска.
Під вікном колиска,
У колисці лисенята,
Пишнохвостенькі малята.

СОЙЧИНІ ДІБРОВИ

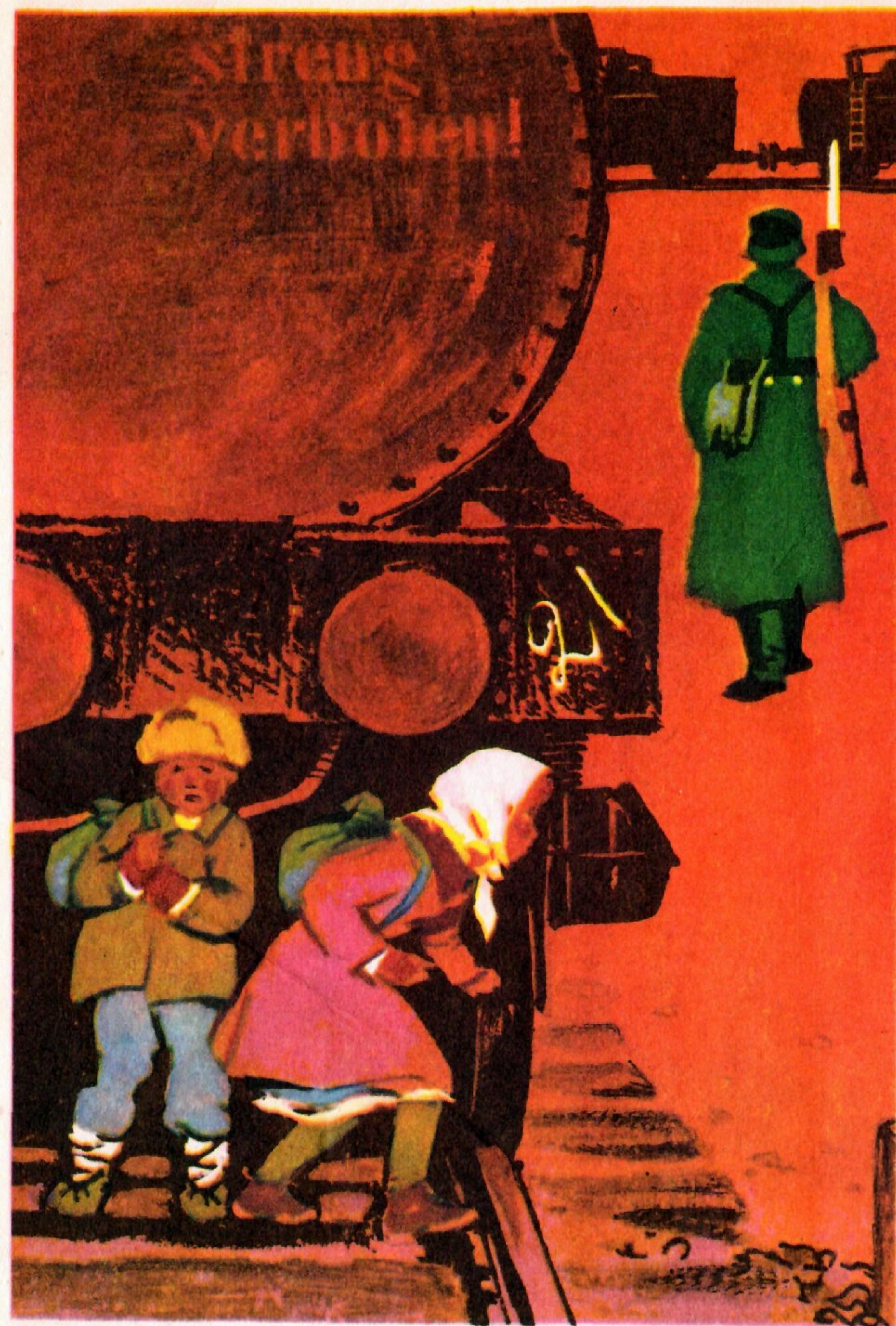
Розповів Василь ЛИСЕНКО
Малюнки Марії ЧЕРКАСЬКОЇ

Ріс на галявині дуб.
Прилетіла сойка, вхопила жолудь і полетіла в ярок. Озирнулась, чи нікого поблизу немає, і сховала жолудя в торішній глиці.
Короткий осінній день. Не встигне сонце виглянути з-за сірої хмари, а вже вечір надходить.
Поспішає сойка, збирає жолуді і носить до своїх схованок. Скоро зима. Мороз затріщить. От і буде пташині чим поживитись. І на сніданок, і на обід, і на вечерю.
Цілу осінь ховала сойка жолуді. Складала їх у дупла, під глицею, прикривала зеленим мохом.
А зимою як намело снігу — ні пройти, ні проїхати! Добре, що в сойки багато схованок. Де менше снігу — знайде свої жолуді. А там, де замети та кучугури, — ніяк до них не дістанешся. Так і лежать жолуді під снігом до весни.
Як пригріє сонечко, розтане сніг — пустять вони зелені пагінці. І підуть рости сойчині діброви.

РАЙДУЖНА РИБКА

Акваріум — це маленьке «озерце» в кімнаті. Тут і камінчики, і пісочок, і водорості...
Але що ж це на водоростях? Гарні-прегарні прикраси, ніби на новорічній ялинці іграшки! А то зовсім і не іграшки. Райдужна рибка, що живе в акваріумі, начіпляла своїх ікринок. Ікринки висять, як іграшки, переливаються всіма барвами райдуги. Тим-то й назвали рибку райдужною.

ПАРТИЗАНСЬКИМИ ДОРОГАМИ

Платону Микитовичу Вороньку, нашому улюбленому письменникові, минає 60 років. Читачі «Малятка» щиро вітають його з днем народження і бажають всього-всього найкращого.
Усі ви знаєте вірші Платона Микитовича. Деякі з них він складав ще тоді, коли був у партизанському загоні. Тепер Платон Микитович часто згадує ті далекі роки. Ось що він розповів нам при зустрічі.

Малюнки Віктора ГЛУЗДОВА

ГАЛЯ І ПАВЛУСЬ

Це було на Поліссі. Стояла рання весна. Вдень уже розтавало, а вночі підморожувало.

Наша невеличка група мінерів поверталась до загону з бойового завдання. Випав сніжок і все припорошив. Ми збилися з дороги й попали у спалене фашистами село. Всюди чорніли згарища. А на колгоспній фермі, геть зруйнованій, стояла тільки величезна піч з казаном для запарювання січки худобі. Ми хотіли повернути своїх коней назад. Аж бачимо — в печі жар, а зверху на казані — оберемок хмизу. Розгребли хмиз — на дні двійко дітей: хлопчик і трохи старшенька дівчинка.

— Як ви сюди потрапили? Хто ви? — запитали ми.

— Я — Галя. А братик — Павлусь. Мама послала нас у погріб по картоплю. Аж тут — фашисти... Ми нишком просиділи в погребі. А як вилізли — село догоряє і нікого нема. Ми полякалися і залізли в казан.

Загорнув я дітей у плащ-палатки, посадив на коней. І ми поїхали в загін. У загоні Галю й Павлуся всі полюбили. Діти, хоч і були малі, а не сиділи склавши руки. Вони носили до кухні воду, збирали хмиз, чистили картоплю. І весь час просилися на бойове завдання.

Партизани і наш командир Сидір Артемович Ковпак, усміхаючись, казали:

— *Обов'язково вас пошлемо*. Тільки підростіть трішки...

Згодом наш загін одержав наказ іти на Карпати. Брати дітей у далеку дорогу було небезпечно. Довелося попрощатися з Галею й Павлусем і лишити їх на невеличкій станції у знайомого залізничника.

Не один бій дали ми фашистам. Не раз висаджували в повітря їхні склади з боєприпасами, підривали ешелони...

І ось ми знову вернулись на Полісся. Згадав я про Галю й Павлуся. Де то вони? Що з ни-

ми? Коли це приходить наш зв'язковий із тієї станції, де ми лишили дітей, і розказує. Знайомий залізничник і ще кілька чоловік організували свій партизанський загін. І Галя з Павлусем чим могли допомагали їм. Вони прокрадалися на станцію, де стояли німецькі ешелони, й сипали в букси вагонів зроблені з наждачного паперу кульки. Ми цим кулькам не надавали значення, бо покладалися більше на вибухівку. А вони, виявляється, багато клопотів фашистам завдали. В дорозі букси загорялись — і поїзди надовго виходили з ладу.

РИШТАК НАД УРВИСЬКОМ

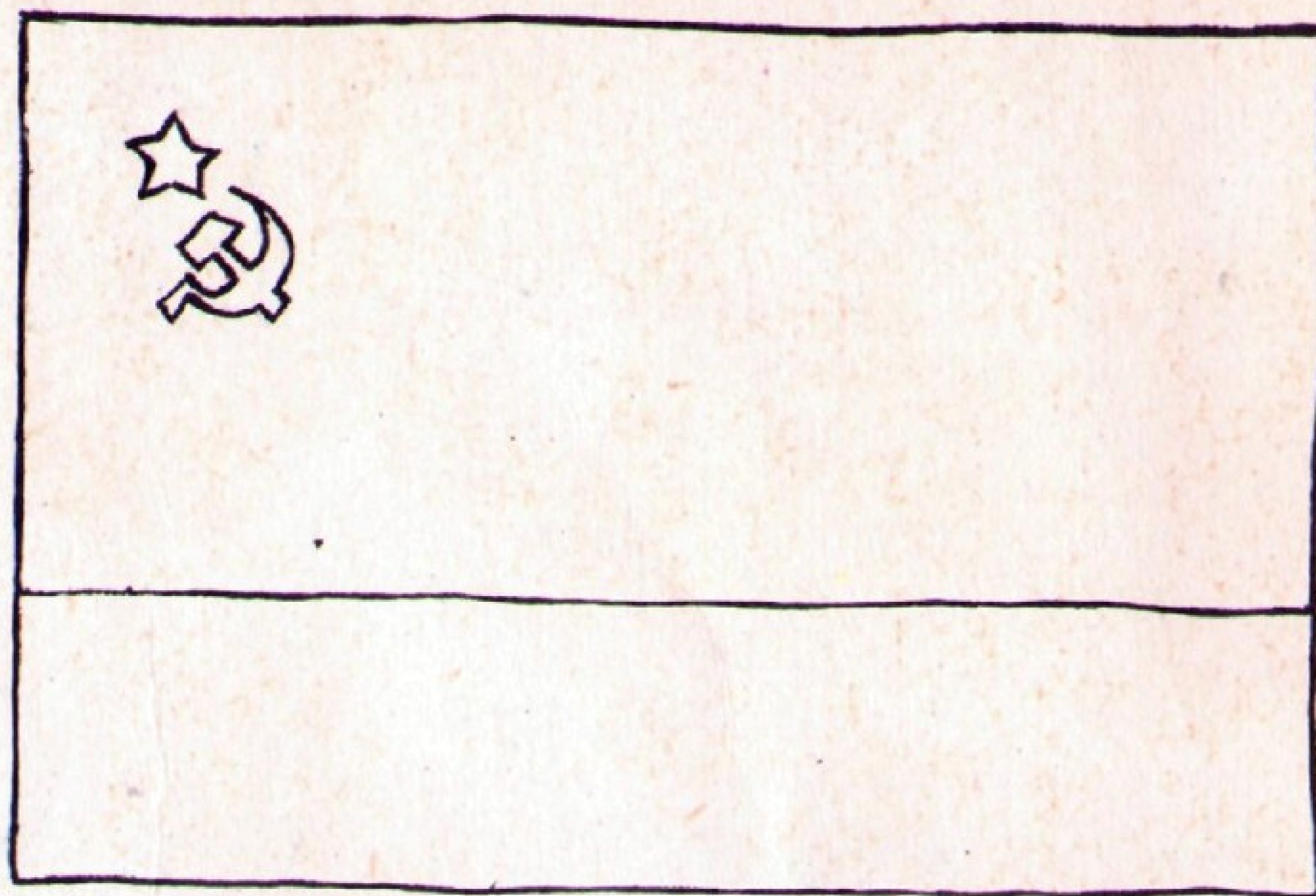
Розповім ще одну історію, яка трапилася з нами вже в Карпатах. Біля села Чорний Потік, на високій горі, оточили нас фашисти. На всіх стежках поставили кулемети й гармати.
Залягли ми. Чекаємо. Минув день, другий... І ось під вечір наш дозорець гукає:
— Діти сюди чарабкаються.
Глянули ми — а з-за кущів гуцулята з клуночками. Кулеші нам принесли, мамалиги.
— Як же ви сюди пробрались?
— А ми по дерев'яному риштаку, що над урвиськом. Німці про нього не знають.
— Ну, спасибі ж вам, — сказали партизани. — Ми тепер врятовані. Хай німці шукають вітра в полі.
Дерев'яний риштак колись слугував лісорубам. Вони спускали по ньому стовбури зрубаних дерев. Та з часом деякі опори попідгнивали, а дошки стали благенькі.
Не без остраху почали ми спускатися по риштаку. Під ним було таке урвисько, що аж голова паморочилась. Обережно, тихцем усі ми щасливо спустилися в долину. Подякували своїм маленьким друзям, попрощалися з ними і помандрували далі своїми нелегкими партизанськими дорогами.

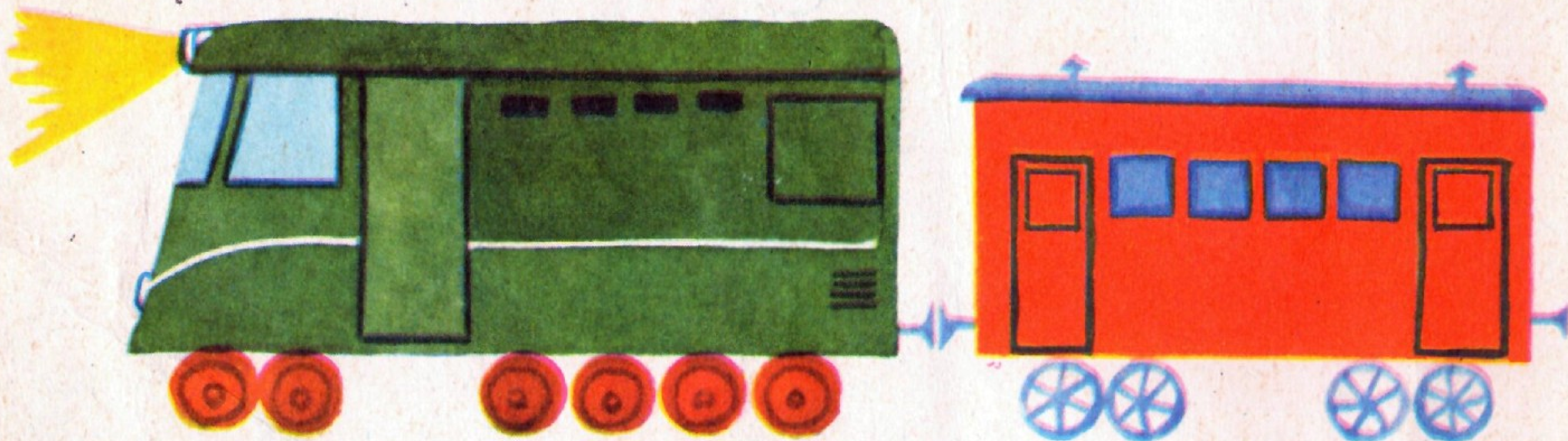

Малюнки Віктора ВЕЙКШАНА

Ти, звичайно, знаєш, які кольори на прапорі нашої республіки. Розфарбуй малюнок прапора України.

Які деталі на тепловозі й на вагоні нагадують коло, які — прямокутник, а які — квадрат?

МИШКА Й КНИЖКА

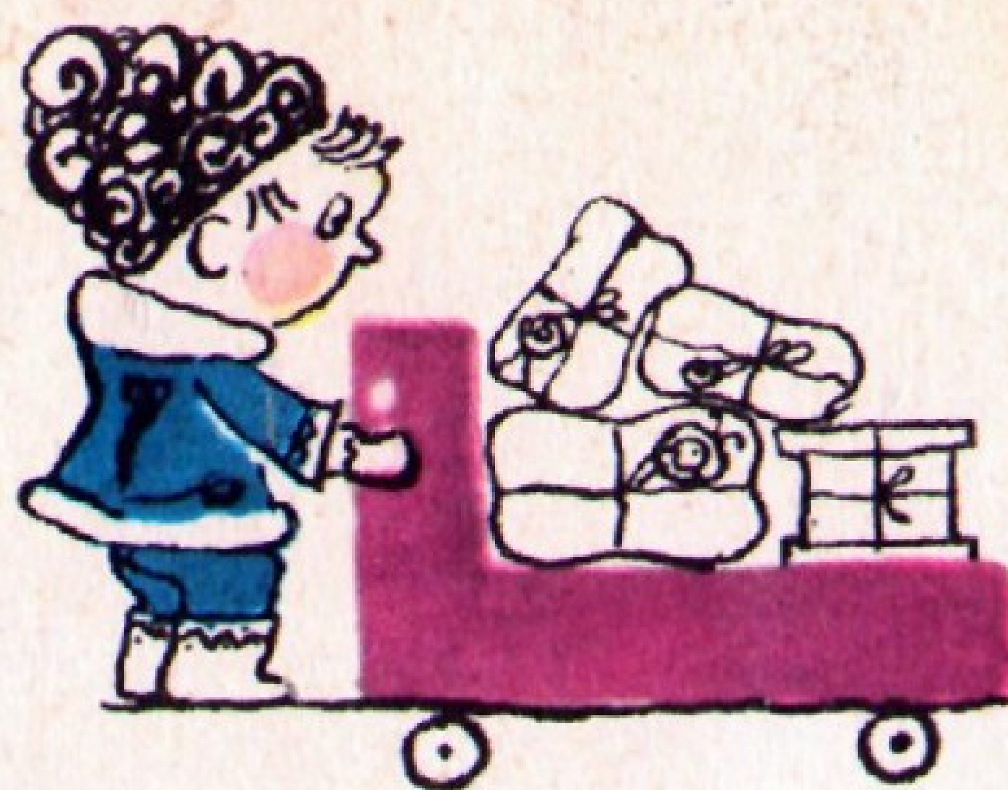
Вірш Людмили САВЧУК

Вбігла мишка до кімнати,
Стала книжечку гортати.
Повертіла так і сяк —
Не вчита її ніяк.
Мишка в школу не ходила,
Мишка літери не вчила.
Узяла з досади мишка
Та й усю погризла книжку.

Ця пташечка незвичайна. Уся вона — із цифр. Спробуй відшукати їх.

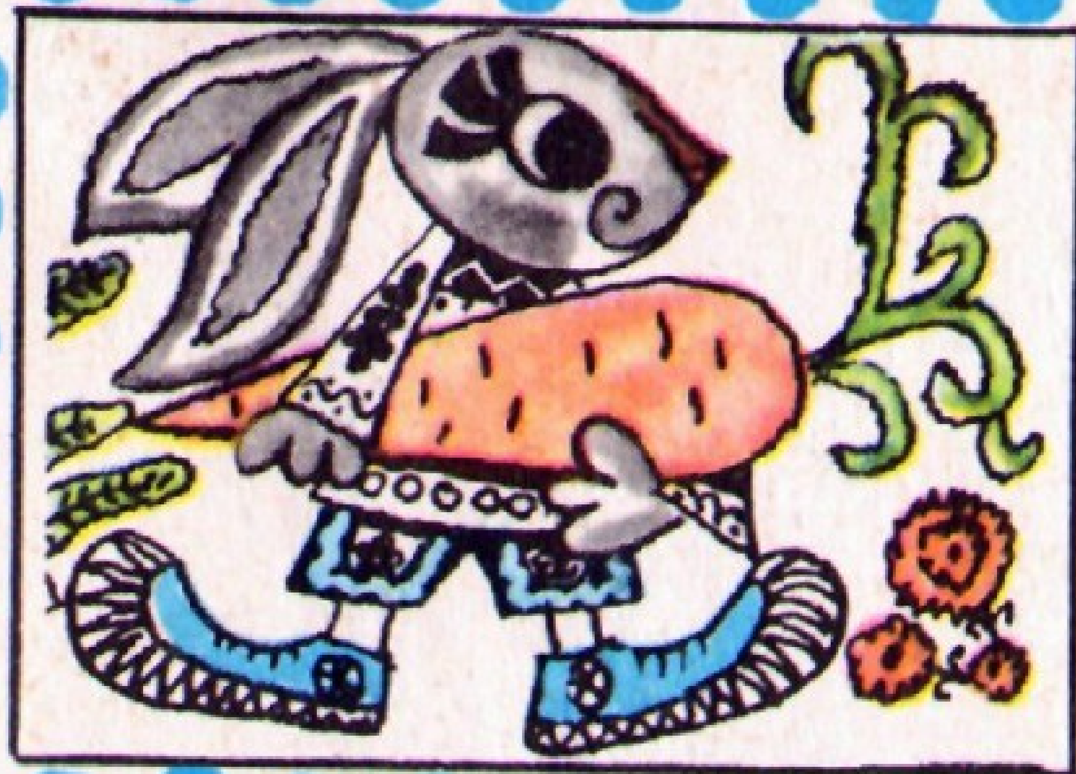

МАЛЯТКОВА ПОШТА

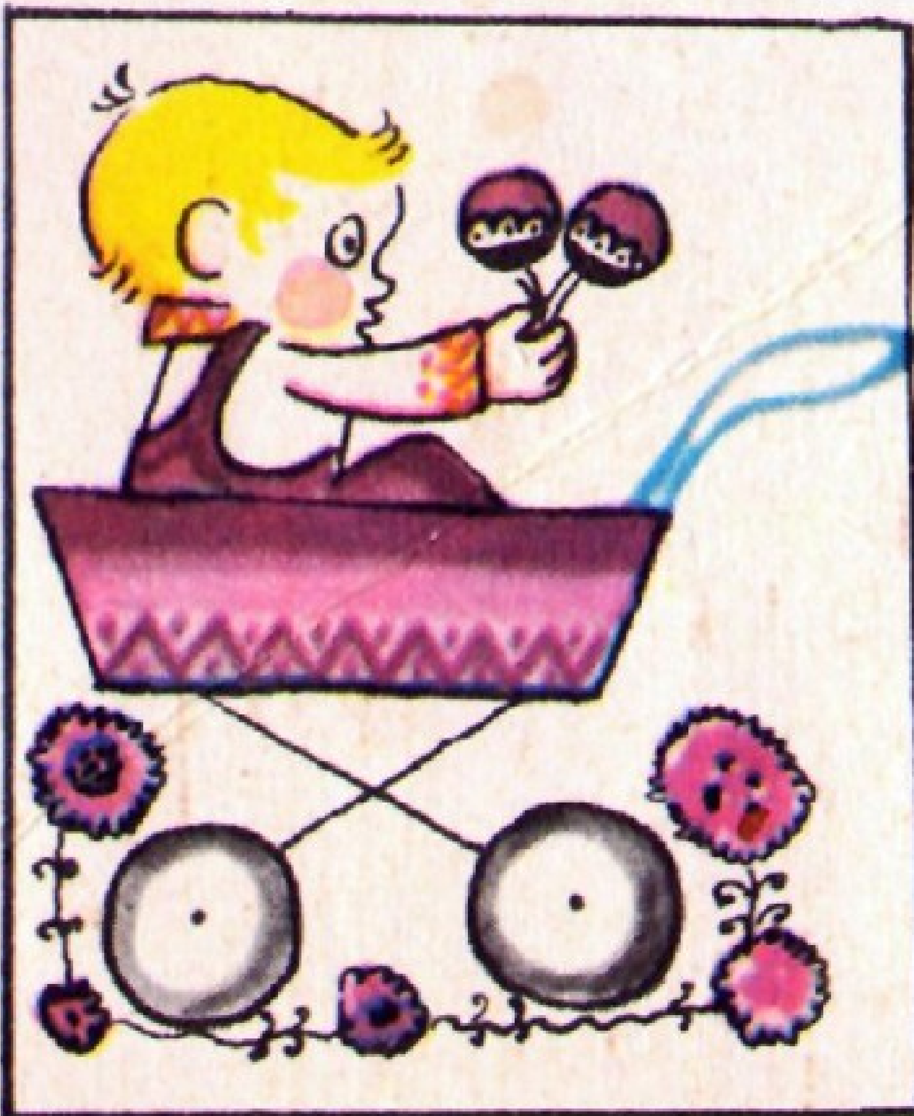
Від вас, друзі, поштар щодня приносить багато листів. Я вже запакував ними і шухлядки столу, і дві шафи, й Калинчину поличку. А листи надходять і надходять. І в кожному своя цікавинка, своя новина.

Ось лист Надійки Ворушило із села Лесконочі на Чернігівщині. Надійка розповідає, як часто гуляє на леваді. Там одного разу вона побачила зайчика. Зайчик сидів під кущем і спав. Надійка

ступила до нього ближче. А він прокинувся — і гайда в поле, ніби кликав: «Ану, дожени!..»

Ростик Веремієнко з Києва

сповіщає про найцікавішу свою новину. В нього недавно з'явилася манюня сестричка Оленка. Ростик дуже полюбив сестричку й часто бавиться з нею.

Радісного листа надіслав Саша Тесленко з Лохвиці. «Мій татко — шофер, — хвалиться Саша. — Він їздить у далекі рейси. А як вернеться — завжди здивовано вигукує: «Ох, же ти, Олександре, й підріс! Скоро гарним помічником мені станеш». Я, Малятку, й старався рости цілий рік...»

Славна подія сталася в житті Толі Петренка та його друзів. Мешкають вони в одному з чудових районів Києва — у Березняках. Цього літа робітники спорудили для них новий дитячий садочок.

А ось лист із Канева, з дитячого садка «Зайчик». Діти розповідають у ньому і про Дніпро, і про могилу Тараса Шевченка, і про Канівське море. Море тут незвичайне — воно недавно з'явилось. Зробили його люди.

Довго йшов лист від Сергійка Кузнецова з Мурманська, бо Мурманськ від нас далеко, далеко. Аж на березі Північного Льодовитого океану. Сергійко і весь його дитсадок цілісіньке літо відпочивали на Україні. І дуже

вдячні за нашу гостинність. Гарний для всіх був минулий рік! Щедрий!

У мене з'явилося багато нових друзів. З ними я сподіваюся ще міцніше потоваришувати.

МАЛЯТКО

Малюнки
Анатолія ОВСЯННИКОВА

«МАЛЮТКА»
Журнал ЦК ЛКСМУ
для детей
дошкольного возраста
(На украинском языке)

Обкладинка Вячеслава ЛЕГКОБИТА

Макет Олеся ТКАЧЕНКА

Художник-редактор О. І. Мікора.
Техредактор І. В. Лимонова.

Рік видання 14-й. № 12 (168). Виходить раз на місяць. Здано до набору 19. X. 1973 р. Підписано до друку 6. XI. 1973 р. Формат 84 × 108 1/16. Фіз. друк. арк. 1. Умовн. друк. арк. 1,68. Обл.-вид. арк. 2,7. Тираж 640 000 прим. Зам. 04691. Рукописи не повертаються.
Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-252047. Брест-Литовський проспект, 94.
Адреса редакції: Київ-252004, Вул. Пушкінська, 28.
Телефони: 24-35-81, 24-72-01. Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».

Індекс 74304

Ціна 15 коп.

Обкладинка Вячеслава ЛЕГКОБИТА

Макет Олеся ТКАЧЕНКА

Рік видання 14-й. № 12 (168). Виходить раз на місяць. Здано до набору 19. X. 1973 р. Підписано до друку 6. XI. 1973 р. Формат 84 × 108¹/₁₆. Фіз. друк. арк. 1. Умовн. друк. арк. 1,68. Обл.-вид. арк. 2,7. Тираж 640 000 прим. Зам. 04691. Рукописи не повертаються.
Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-252047. Брест-Литовський проспект, 94.
Адреса редакції: Київ-252004, Вул. Пушкінська, 28.
Телефони: 24-35-81, 24-72-01. Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».

Індекс 74304

Ціна 15 коп.

МАЛЯТКО 12

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ГРУДЕНЬ 1973

ЗВІДКИ ПРИХОДЯТЬ ДІДИ МОРОЗИ

Казка Спиридона ВАНГЕЛІ
Малюнки Амброза ЖУКОВСЬКОГО

Ти знаєш, звідки приходять Діди Морози?

У них — своя країна. Там хмари тремтять від холоду, а сонце не світить, щоб який-небудь Дід Мороз, бува, не розтанув. І блимає над ними тільки окрайчик місяця та кілька зірок.

Різні-різні Діди Морози живуть у цій незвичайній країні: і великі, й малі, і зовсім манюні.

Бабуся Зима викохує їх так: сипне крижинок на сніг і кожну накриє шапкою. Дивись — а замість крижинки вже стоїть у великій шапці крихітний Дід Мороз.

Три дні бабуся Зима не випускає їх із хати й годує тільки морозивом, чекає, поки в них виростуть білі вуса й бороди. А потім випускає надвір: самі, мовляв, ростіть. І береться виводити нових.

Маленькі Діди Морози ганяють один за одним по снігу, спускаються з гір на санчатах і шпурляють шапками в білих ведмедів.

А той, хто лишається вдома, ліпить із снігу ляльок. До школи Діди Морози їздять на оленях. Там навчають тільки іноземних мов та географії, щоб Діди Морози знали всі на світі мови і всі на світі дороги. Замість чорної дошки вони пишуть на білому снігу.

Літні Діди Морози працюють на фабриці ялинкових іграшок. Даху над фабрикою немає, всередині завжди холодно, і тому там ще ніхто не розтанув.

Перед Новим роком, коли сніг засипає їхні будинки, Діди Морози складають іграшки в мішок і сідають на оленів. Вони нікого не бояться, бо їм замість собак служать вовки.

Їдуть Діди Морози, їдуть і дістаються до білої стайні. Там на них чекають білі коні з великими-великими очима, щоб і вночі бачити дорогу. Олені вертають назад, на північ, у царство зими, а білі коні везуть Дідів Морозів далі. Того — на схід, того — на захід, того — на південь. Тільки сніг рипить під полозками саней та завірюха розтріпує білі бороди, що ними Діди Морози поганяють коней.

У всі села й міста везуть вони подарунки дітям.

Випорожнять Діди Морози свої мішки з подарунками, вивчать напам'ять усі віршики, що їх діти розповідають біля ялинок, усі пісеньки на всіх мовах і повертаються додому. Там вони співають один одному дитячих пісеньок, декламують вірші й чекають не дочекаються, коли знову настане Новий рік. І весь час хмари у їхній країні тремтять від холоду, а в небі блимає окрайчик місяця та кілька зірок.

З молдавської.
Переклала Ольга ЛЄНІК

Я СИДІТИМУ НА ГОРІ

Вірш
Миколи
ВІНГРАНОВСЬКОГО
Малюнок
Миколи КОМПАНЦЯ

— Куди тобі,
сонечко?
— До зими...
Через біле полечко
Підвези.
— Де ж ті везли-
везлики,
Як нема?
Везлики-
замерзлики
Край вікна.
— Що ж мені
робитоньки?
Я пішло.
На затоки й витоки,
Де було.
Там я і сидітиму
На горі,
На морозі грітиму
Снігурів.

ЗАВІЄНЬКА

Написав Михайло ЛУТЧИН

А вітронько шумить,
шумить,
А сніженько летить,
летить —
Завієнька мете, мете,
Що й стежечки ніде, ніде...

ПУМА Й ЛАМА

Вірш Анатолія КАМІНЧУКА

— Нумо, Пумо, — каже
Лама, —
Потанцюй-но разом
з нами.
І сказала Пума Ламі:
— Я спитаюся у мами.

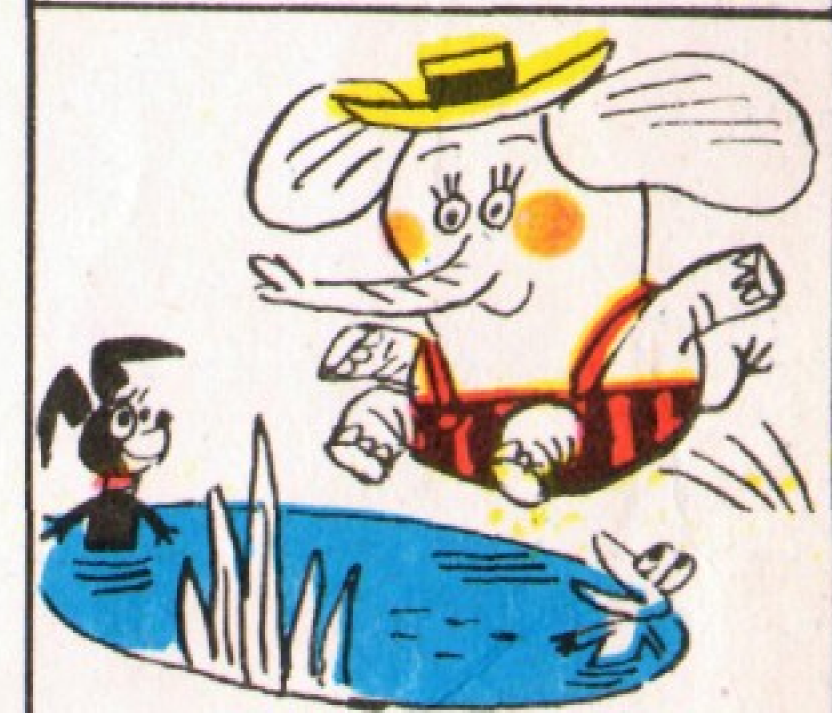

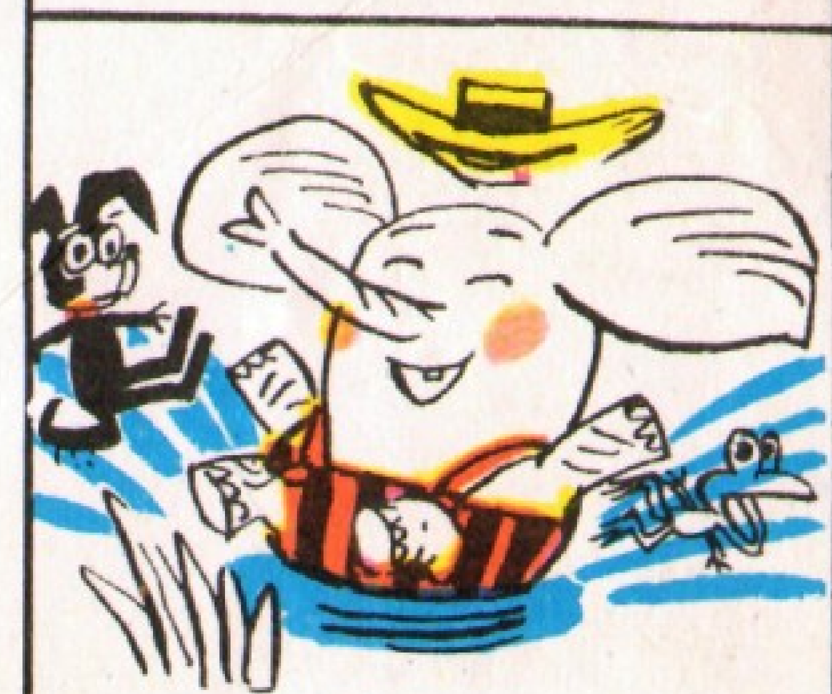
Малюнки Горислава БЕЗФІЛАТКИ

ОЦЕ ТАК СКУПАВСЯ!

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

ПІД ВІКНОМ КОЛИСКА

Вірш Майї БІЛАН

Малюнок [illegible]ОВА

Живе в хатці лиска.
Під вікном колиска,
У колисці лисенята,
Пишнохвостенькі малята.

СОЙЧИНІ ДІБРОВИ

Розповів Василь ЛИСЕНКО
Малюнки Марії ЧЕРКАСЬКОЇ

Ріс на галявині дуб.

Прилетіла сойка, вхопила жолудь і полетіла в ярок. Озирнулась, чи нікого поблизу немає, і сховала жолудя в торішній глиці.

Короткий осінній день. Не встигне сонце виглянути з-за сірої хмари, а вже вечір надходить.

Поспішає сойка, збирає жолуді і носить до своїх схованок. Скоро зима. Мороз затріщить. От і буде пташині чим поживитись. І на сніданок, і на обід, і на вечерю.

Цілу осінь ховала сойка жолуді. Складала їх у дупла, під глицею, прикривала зеленим мохом.

А зимою як намело снігу — ні пройти, ні проїхати! Добре, що в сойки багато схованок. Де менше снігу — знайде свої жолуді. А там, де замети та кучугури, — ніяк до них не дістанешся. Так і лежать жолуді під снігом до весни.

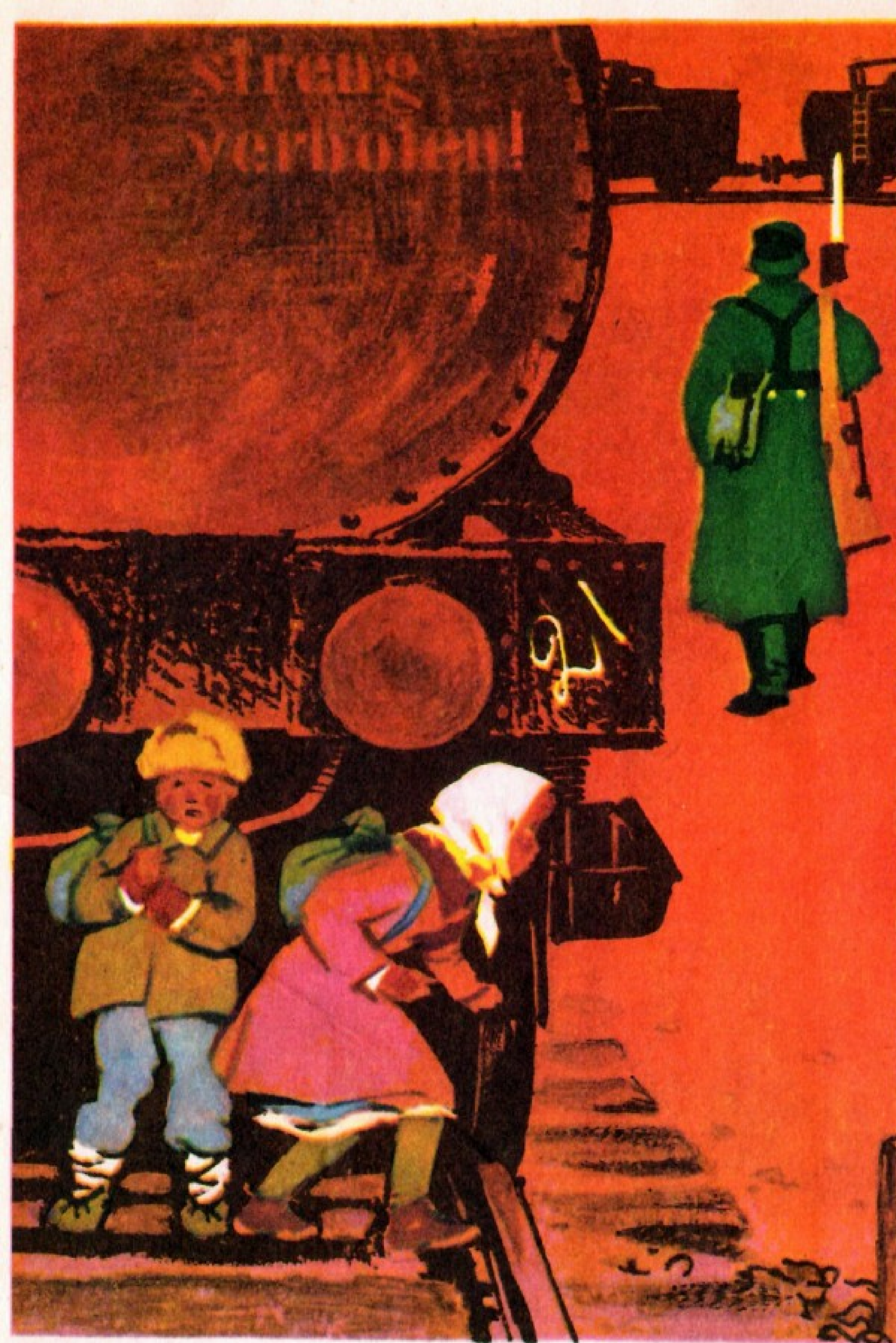
Як пригріє сонечко, розтане сніг — пустять вони зелені пагінці. І підуть рости сойчині діброви.

РАЙДУЖНА РИБКА

Акваріум — це маленьке «озерце» в кімнаті. Тут і камінчики, і пісочок, і водорості...

Але що ж це на водоростях? Гарні-прегарні прикраси, ніби на новорічній ялинці іграшки! А то зовсім і не іграшки. Райдужна рибка, що живе в акваріумі, начіпляла своїх ікринок. Ікринки висять, як іграшки, переливаються всіма барвами райдуги. Тим-то й назвали рибку райдужною.

ПАРТИЗАНСЬКИМИ ДОРОГАМИ

Платону Микитовичу Вороньку, нашому улюбленому письменникові, минає 60 років. Читачі «Малятка» щиро вітають його з днем народження і бажають всього-всього найкращого.

Усі ви знаєте вірші Платона Микитовича. Деякі з них він складав ще тоді, коли був у партизанському загоні. Тепер Платон Микитович часто згадує ті далекі роки. Ось що він розповів нам при зустрічі.

Малюнки Віктора ГЛУЗДОВА

ГАЛЯ І ПАВЛУСЬ

Це було на Поліссі. Стояла рання весна. Вдень уже розтавало, а вночі підморожувало.

Наша невеличка група мінерів поверталась до загону з бойового завдання. Випав сніжок і все припорошив. Ми збилися з дороги й попали у спалене фашистами село. Всюди чорніли згарища. А на колгоспній фермі, геть зруйнованій, стояла тільки величезна піч з казаном для запарювання січки худобі. Ми хотіли повернути своїх коней назад. Аж бачимо — в печі жар, а зверху на казані — оберемок хмизу. Розгребли хмиз — на дні двійко дітей: хлопчик і трохи старшенька дівчинка.

— Як ви сюди потрапили? Хто ви? — запитали ми.

— Я — Галя. А братик — Павлусь. Мама послала нас у погріб по картоплю. Аж тут — фашисти... Ми нишком просиділи в погребі. А як вилізли — село догоряє і нікого нема. Ми полякалися і залізли в казан.

Загорнув я дітей у плащ-палатки, посадив на коней. І ми поїхали в загін. У загоні Галю й Павлуся всі полюбили. Діти, хоч і були малі, а не сиділи склавши руки. Вони носили до кухні воду, збирали хмиз, чистили картоплю. І весь час просилися на бойове завдання.

Партизани і наш командир Сидір Артемович Ковпак, усміхаючись, казали:

— Обов'язково вас пошлемо. Тільки підростіть трішки...

Згодом наш загін одержав наказ іти на Карпати. Брати дітей у далеку дорогу було небезпечно. Довелося попрощатися з Галею й Павлусем і лишити їх на невеличкій станції у знайомого залізничника.

Не один бій дали ми фашистам. Не раз висаджували в повітря їхні склади з боєприпасами, підривали ешелони...

І ось ми знову вернулись на Полісся. Згадав я про Галю й Павлуся. Де то вони? Що з ними? Коли це приходить наш зв'язковий із тієї станції, де ми лишили дітей, і розказує. Знайомий залізничник і ще кілька чоловік організували свій партизанський загін. І Галя з Павлусем чим могли допомагали їм. Вони прокрадалися на станцію, де стояли німецькі ешелони, й сипали в букси вагонів зроблені з наждачного паперу кульки. Ми цим кулькам не надавали значення, бо покладалися більше на вибухівку. А вони, виявляється, багато клопотів фашистам завдали. В дорозі букси загорялись — і поїзди надовго виходили з ладу.

РИШТАК НАД УРВИСЬКОМ

Розповім ще одну історію, яка трапилася з нами вже в Карпатах. Біля села Чорний Потік, на високій горі, оточили нас фашисти. На всіх стежках поставили кулемети й гармати.

Залягли ми. Чекаємо. Минув день, другий... І ось під вечір наш дозорець гукає:

— Діти сюди чарабкаються.

Глянули ми — а з-за кущів гуцулята з клуночками. Кулеші нам принесли, мамалиги.

— Як же ви сюди пробрались?

— А ми по дерев'яному риштаку, що над урвиськом. Німці про нього не знають.

— Ну, спасибі ж вам, — сказали партизани. — Ми тепер врятовані. Хай німці шукають вітра в полі.

Дерев'яний риштак колись слугував лісорубам. Вони спускали по ньому стовбури зрубаних дерев. Та з часом деякі опори попідгнивали, а дошки стали благенькі.

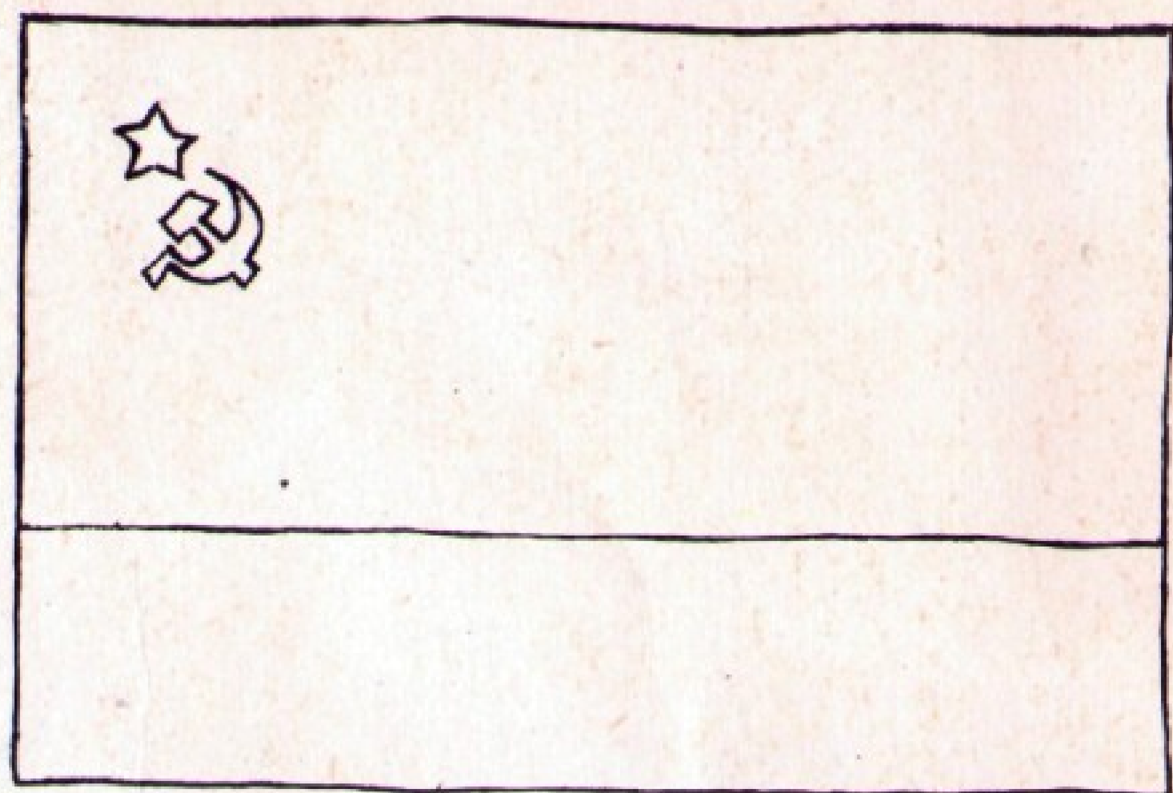
Не без остраху почали ми спускатися по риштаку. Під ним було таке урвисько, що аж голова паморочилась. Обережно, тихцем усі ми щасливо спустилися в долину. Подякували своїм маленьким друзям, попрощалися з ними і помандрували далі своїми нелегкими партизанськими дорогами.

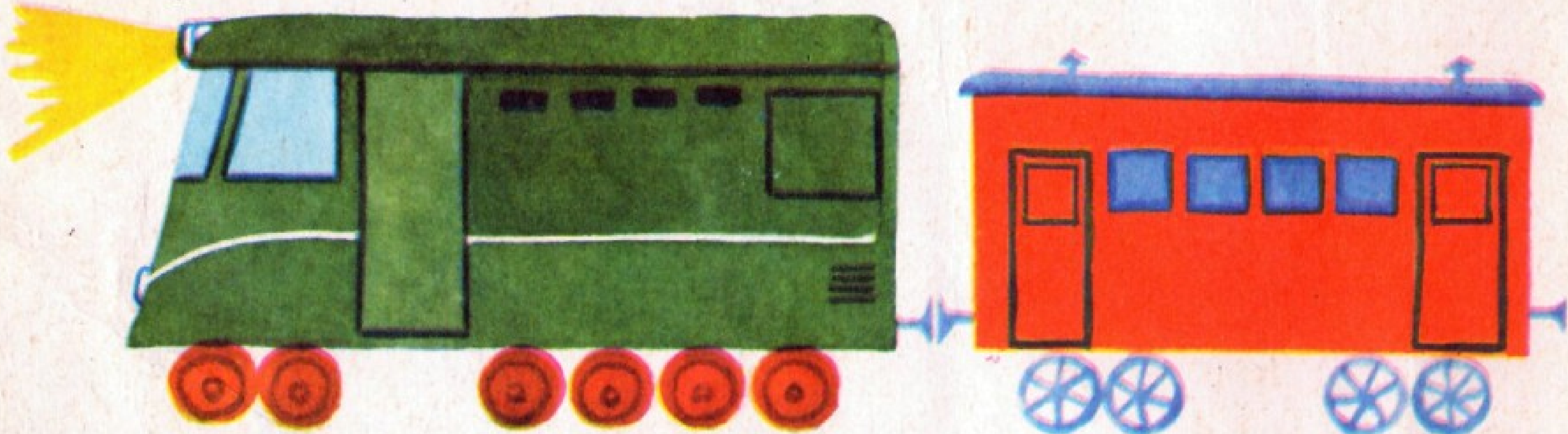

Малюнки Віктора ВЕЙКШАНА

Ти, звичайно, знаєш, які кольори на прапорі нашої республіки. Розфарбуй малюнок прапора України.

Які деталі на тепловозі й на вагоні нагадують коло, які — прямокутник, а які — квадрат?

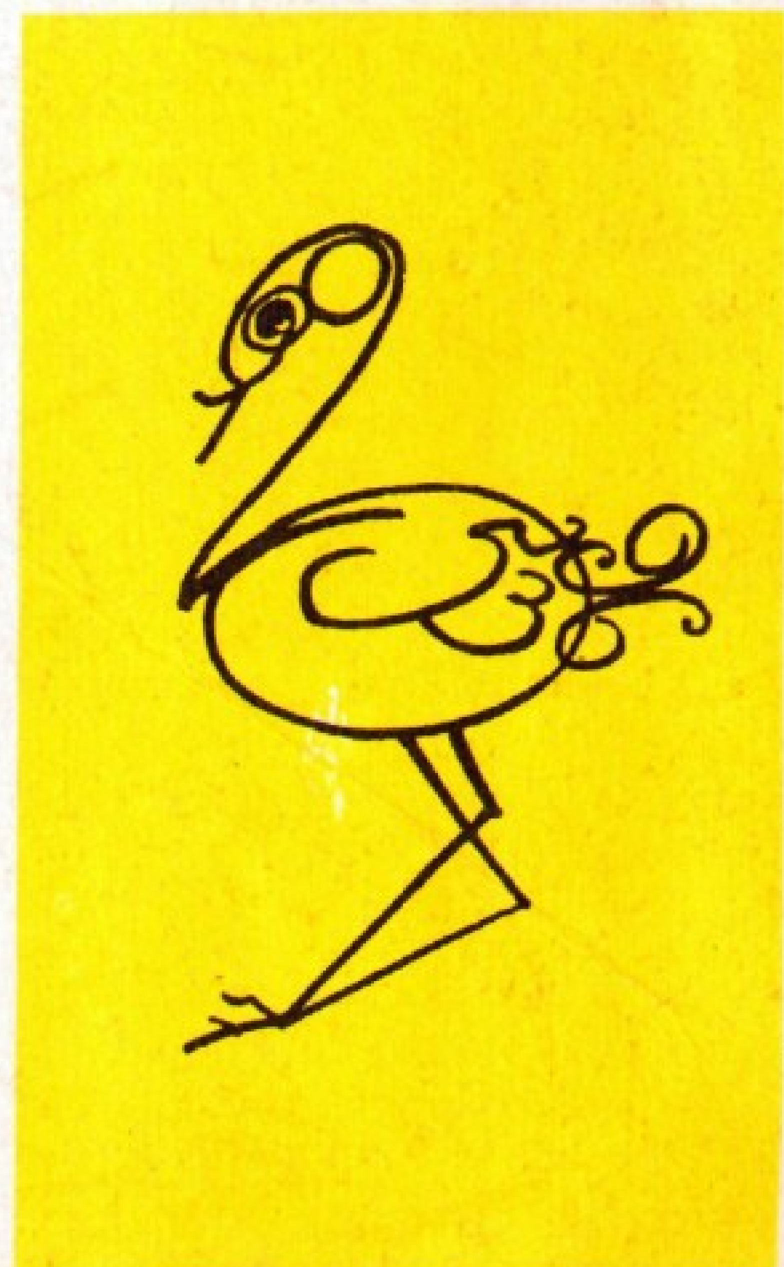
МИШКА Й КНИЖКА

Вірш Людмили САВЧУК

Вбігла мишка до кімнати,
Стала книжечку гортати.
Повертіла так і сяк —
Не вчита її ніяк.
Мишка в школу не ходила,
Мишка літери не вчила.
Узяла з досади мишка
Та й усю погризла книжку.

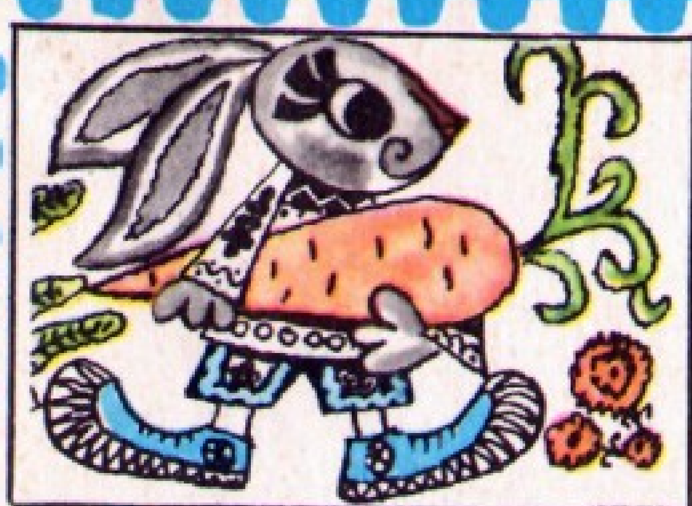
Ця пташечка незвичайна. Уся вона — із цифр. Спробуй відшукати їх.

Від вас, друзі, поштар щодня приносить багато листів. Я вже запакував ними і шухлядки столу, і дві шафи, й Калинчину поличку. А листи надходять і надходять. І в кожному своя цікавинка, своя новина.

Ось лист Надійки Ворушило із села Лесконочі на Чернігівщині. Надійка розповідає, як часто гуляє на леваді. Там одного разу вона побачила зайчика. Зайчик сидів під кущем і спав. Надійка ступила до нього ближче. А він прокинувся — і гайда в поле, ніби кликав: «Ану, дожени!..»

Ростик Веремієнко з Києва сповіщає про найцікавішу свою новину. В нього недавно з'явилася манюня сестричка Оленка. Ростик дуже полюбив сестричку й часто бавиться з нею.

Радісного листа надіслав Саша Тесленко з Лохвиці. «Мій татко — шофер, — хвалиться Саша. — Він їздить у далекі рейси. А як вернеться — завжди здивовано вигукує: «Ох, же ти, Олександре, й підріс! Скоро гарним помічником мені станеш». Я, Малятку, й старався рости цілий рік...»

Славна подія сталася в житті Толі Петренка та його друзів. Мешкають вони в одному з чудових районів Києва — у Березняках. Цього літа робітники спорудили для них новий дитячий садочок.

А ось лист із Канева, з дитячого садка «Зайчик». Діти розповідають у ньому і про Дніпро, і про могилу Тараса Шевченка, і про Канівське море. Море тут незвичайне — воно недавно з'явилось. Зробили його люди.

Довго йшов лист від Сергійка Кузнецова з Мурманська, бо Мурманськ від нас далеко, далеко. Аж на березі Північного Льодовитого океану. Сергійко і весь його дитсадок цілісіньке літо відпочивали на Україні. І дуже вдячні за нашу гостинність. Гарний для всіх був минулий рік! Щедрий.

У мене з'явилося багато нових друзів. З ними я сподіваюся ще міцніше потоваришувати.

МАЛЯТКО

Малюнки Анатолія ОВСЯННИКОВА